

Art, er det Samme, som udfordres, for at han ikke ogsaa i andre ligesaa vigtige Henseender skal blive et Offer for Forspørelser. Lad dem tiltage i Oplysning og i sand Dannelse, lad dem lære efter en rigtig Maalestok at vurdere dem, som ere Frihedens sande Venner, og lad dem faae Dinene op for den Forspørelse, for hvilken de ere udsatte, saa ville ogsaa disse falske Advocater ikke bethyde Noget for Landet. Det er kun det, jeg med Hensyn til min ærede Vens Udtalelser skal bemærke; Lovene ere ikke altid tilstrækkelige.

Madvig: Jeg er, som mine Herrer vide, Lægmand i denne Sag, men det er just som Lægmand, jeg ønsker at tale, og jeg føler mig opfordret dertil ved det ganske særdeles juridiske Foredrag, som vi nys hørte af min ærede Ven, den 3die Landstingsmand for Kjøbenhavn (Brock). Dette Foredrag af en Mand, til hvem jeg ellers gjerne her og andensteds slutter mig, var et saadant, som opfordrer til Indsigelse, fordi det var saa eensidigt juridisk og, jeg kunde næsten sige, eensidigt advocatmæssigt. Den ærede Taler begyndte med at sige, at denne Lov var et Stykkeværkslov, som han derfor fandt Betænkelighed ved. Han sluttede sig til nogle Betragtninger af den ærede 2den Landstingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), men han anvendte dem ganske anderledes og kom til et andet Resultat end det, der blev udbraget af den Landstingsmand, som fremsatte disse Betragtninger. Det er ganske sandt, at vor Grundlov aabner os Udsigt til en Reform af vort Retsvæsen, og at denne Reform ikke kan undgaae at have en vis Berøring med det Spørgsmaal, som nu foreligger; men den ærede 2den Landstingsmand (Krieger) erkjendte, at den endelige Gjennemførelse af denne Reform ikke kunde være nær forestaaende, og han erkjendte ved dette Lovudkast, ligesom igaar ved et andet, at der kan være Forhold, som man meget vel foreløbig kan ordne, og som der ikke er nogen Grund til at lade ligge, fordi man ikke kan tage den hele Sag for.

Den sidste ærede Taler, til hvem jeg sigtede (Brock), advarede derimod mod at gaae ind paa denne Lov, thi hvis vi nu vedtog Noget herom, saa maatte vi nødvendigviis gjøre det om igjen, naar den store Ordning kom. Dette troer jeg nu, forholder sig ikke saaledes; thi dette Lovudkast gaaer ikke ud paa at ordne Sagførervirksomheden i sig selv paa en anden Maade, saaledes at denne Ordning maa gøres om igjen, naar vi komme til den store Omordning af Retsvæsenet. Dette Lovudkast gaaer jo kun ud paa at ordne Afgangen til at blive Sagfører under den nuværende Ordning af Sagførervirksomheden paa en anden Maade end hidtil. Udcastet siger, at istedetfor kongelig Udnævnelse skal der alene kræves visse bestemte Qualificationer, som man selv kan erhverve sig; de samme Garantier for Dygtighed og praktisk Dvælsel udfordres, men den kongelige Udnævnelse skal falde bort. Er da dette Spørgsmaal, den kongelige Udnævnelse, Noget, som kan siges at staae i væsentlig Forbindelse med den forventede Reform af Retsvæsenet i det Hele? Skulde den danske Sagførerstand derved, at man giver Afgang til selv at kunne erhverve sig Ret til at blive Sagfører, blive enten mere eller mindre stiftet til om nogle Aar at gaae ind paa en Omordning af Retsvæsenet? Det benægter jeg. Dernæst gik den ærede Taler ind paa det Spørgsmaal, om der var nogen Grund til, at dette Lovudkast kom frem, og der troer jeg, at den ærede Taler glemte, hvad der dog maatte have klart for sig, nemlig at Lovens Hovedmotiv ikke ligger i den Retning, hvor han søgte det og derfor heller ikke fandt noget Motiv. Han sagde: Vi have Sagførere nok haade ved Højesteret og ved Overretterne og ligeledes ved Underretterne. Men det tilsigtes jo ikke ved Loven at forøge Sagførernes Antal, om end dette vistnok vil blive Tilfældet; det er jo ikke det, vi stræbe efter. Nei, det principielle Spørgsmaal er jo dette: Er Sagførerstillingen en saadan, hvortil Statsmagten bør udnævne, eller er den en saadan, hvortil den, der har de fornødne Qualificationer, bør